

обаче, утихна едвамъ къмъ четире часа слѣдъ пладнѣ. И тъкмо когато всички бѣха близо до укрѣпения градъ, дойде заповѣдъ да отстѣпатъ прѣзъ нощта.

— Не разбирамъ за какво бѣше тая атака.... Знаешъ ли, отъ вчерашния бой има толкова души убити и ранени. Защо? За да се убѣди началството, че за сега това е невъзможно... като че това сж обикновени маневри.

Това каза на другия день капитану Меркезову единъ отъ дружинитѣ командири съ разтреперанъ отъ негодуване гласъ.

— И знаешъ ли още какво, одринската крѣпость излиза една проста работа.... Значи, и тѣва не сме знаели добрѣ! А какви глупости се разправаха: вълчи ями, фугаси и незная още какво.... Напразно сме смущавали душата на нашия отличенъ войникъ.

— Да, но артилерия трѣбваше да имаме! каза замислено капитанъ Меркезовъ.

— Имашъ право, въ такъвъ случай сега щѣхме да бждемъ въ Одринъ.... А вчера дадохме само жертви и никакви резултати. Щомъ вземемъ нѣкой пунктъ и веднага го напускаме: турцитѣ стрѣлятъ върху него отъ всѣкждѣ. Освѣнъ това има ли орждия и войницитѣ сж смѣли.... Но началството трѣбваше да знае това! Споредъ менъ, едва ли ще бждемъ готови по-рано отъ мѣсець Мартъ.... Ако, разбира се, до тогава турцитѣ не усилятъ повече крѣпостта....

— Кой знае! сви рамѣна капитанъ Меркезовъ.

Той седѣше свитъ на едно ниско столче прѣдъ своята землянка. Неговото русо и красиво лице днесъ бѣше непривѣтливо. Очитѣ му бѣха зачервени, като да бѣше плакалъ.

— Ами ти какво тѣй?... Днесъ никакъ не си веселъ....

— Вчера азъ изгубихъ единъ храбъръ войникъ!

И капитанъ Меркезовъ мълкомъ посочи гроба на даскала, край една запусѣла нива.

— Този ли е сжщиятъ учитель?... Вчера, казватъ, вършилъ чудеса отъ храбрость....

— Да, но парче отъ граната го умъртви....

— Богъ да го прости!

И когато остана самъ капитанъ Меркезовъ закова пакъ своя унесенъ погледъ въ прѣсния гробъ.

